

Aurelian, operator la Rafinaria Brazil — și student în anul IV al Facultății de chimie industrială a Politehnicii din București — stăpânește cu competență complicatele instalații, din produse de calitate.

Foto: O. PLECAN

Scinteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

Anul XXI, Seria II, Nr. 5064

6 PAGINI — 25 BANI

Sâmbătă 28 august 1965

Vizita în Republica Populară Bulgaria a unei delegații de partid și guvernamentale a Republicii Socialiste România

La invitația Comitetului Central al Partidului Comunist Bulgar și a Consiliului de Miniștri al Republicii Populare Bulgaria, în luna septembrie a.c., o delegație de partid și guvernamentală a Republicii Socialiste România, în

frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretar general al Comitetului Central al Partidului Comunist Român, va face o vizită oficială în Republica Populară Bulgaria.

Acum pe aici mai dăinuie împădășii săciilor. Mline însă, terenurile defrișate vor deveni roditoare.

Foto: AGERPRES

RECOLTE NOI PE PĂMÎNTURI NOI

In regiunea Galați există zone întinse de teren recuperabil, pe care agricultura le așteaptă. Pe această temă am avut o convorbire cu tovarășul GHEORGHE LUPOAE, inginer șef al Trusului de construcții hidrotehnice și amenajări hidroameliorative, Grupul nr. 1 Galați, care ne-a relatat:

— Datorită diversității formelor de relief, a climatului secetos și a rețelei hidrografice deosebit de bogate, regiunea Galați prezintă din punct de vedere al lucrărilor de hidroameliorații un timp record de numai 6 luni. În prezent se lucrează la amenajarea interioară a terenurilor scoase de sub apă.

terasamente executate exclusiv cu mijloace mecanice. Insula Mare a Brăilei, cu un volum de terasamente de 9.084.000 m³ și o lungime a digului de 150 km a fost indiguită într-un timp record de numai 6 luni. În prezent se lucrează la amenajarea interioară a terenurilor scoase de sub apă.

Cu această sumă de informații interesante am poposit în luna Brașovului de Jos. Ne orientăm greu prin lanțurile de porumb și floarea soarelui. Nesărită întindere de apă a Brașovului a fost încorsată. În jur scropele, grederi — eleevele și tractoarele grele de defrișat funcționează fără întrerupere. Într-un schimb,

Pe lângă acum am realizat peste 700.000 lei prin valorificarea produselor legumicole.

Brateșul a început să-și retragă apele. Trei stații de pompare aruncă dincolo de dig, în fiecare oră, 18.000 m³ de apă. Lingă una din aceste stații l-am întâlnit pe tânărul inginer Paul Moisei, adjunctul grupei de utilaje nr. 13. Înainte a fost draglinist.

— De puțin timp — ne-a informat interlocutorul nostru — am început săparea canalului central de evacuare a apelor. Munca nu e ușoară. Însă cei care s-au angajat să execute această lucrare sunt oameni curajoși, hotărâți, tineri, și nu concep să dea înapoi în fața greutăților.

Reținem câteva nume. De pildă, pe cei trei frați Stroescu. Cel mai mare, Anton, are 28 de ani, Ștefan — 24 iar Stelian — 21. Toți lucrează, în schimburi, pe aceeași dragă. Și toți depășesc cu mult norma, dizlocind câte 500—750 m³ de pământ.

— Vind să completeze cele cunoscute de noi, tovarășul Valeriu Carp, secretarul comitetului U.T.C. ne-a spus că Anton Stroescu este și student în anul II la cursurile fără frecvență. Muncește și învață cu aceeași pasiune. La fel ca frații Stroescu sunt tinerii dragliniști Nicolae Anton, Aristide Dumitru, Stelian Bină, Alexandru Băboianu, Mihai Constantin și mulți alții.

TUDOREL OANCEA
correspondent
„Scinteia tineretului”
pentru regiunea Galați

Cu angajamentele anuale îndeplinite

PITEȘTI. — (de la corespondentul nostru)

Angajamentele colective de muncă al Uzinelor Sodec Govora prevedeau depășirea planului anual al producției globale și marți cu cite 2,5 milioane lei. Prin îmbunătățirea continuă a procesului tehnologic, prin exploatarea rațională a mașinilor și instalațiilor, inginerii, tehnicienii și muncitorii acestei uzine au descoperit noi rezerve de creștere a producției și productivității

muncii care au permis îndeplinirea angajamentelor pe întregul an. Numai în 7 luni chimistii govoreni și-au depășit angajamentul anual cu 1.990.000 lei la producția globală și cu 2.194.000 lei la producția marți. Realizări importante au fost obținute și pe linia reducerii prețului de cost. Economii suplimentare realizate pe această cale se ridică la 2.851.000 lei, depășind cu peste 600.000 lei angajamentul anual.

A FI OM NOU

de Paul Popescu Neveanu

sociate cu luminile culturii și artei generalizează o înaltă și profundă umană civilizație. Inevitabil, visele de ferice sunt legate de coordonatele socialismului și comunismului. Drumul către ziua de mâine este clar: e de parcure astăzi cu optimism și prin felul în care-l străbate, fiecare om își definește valoarea sa morală.

Adeziunea organică față de dezvoltarea socială, integrarea în procesul istoric este generală. Nici unul din concetenții noștri, fie și din cei care n-au reușit să-și înfrîngă unele defecte, nu ar accepta (fără a considera că este profund jignit) să își conteste acest raport organic cu societatea. În anii puterii populare, prin lupta și politica înțeleaptă a partidului s-a înfăptuit integrarea, unificarea politico-morală a poporului nostru. Este un proces care și-a pus amprenta asupra fiecărei personalități. Ca într-o picătură de apă, în fiecare om se reflectă sistemul relațiilor sociale, edificat în această epocă.

În țara noastră au apărut în proporție de masă personalități unitare, caracterizate prin ceea ce Marx considera a fi cel mai de preț lucru în viață, — unitatea conștiinței, dotate cu consecvență comunistă, îmbinând în sine fermitatea și căldura sufletească, energia creatoare și dragostea de frumos, modestia și demnitatea. Îi fîlănești pretendenții în fabrici, pe marile șantiere, pe ogoare, în școli și instituții. Noua înfățișare morală a omului zilelor noastre prezintă o complexitate care reclamă un studiu temeinic. Dincolo de marea varietate de individualități se ascund anumite trăsături generale. Descifrarea lor echivalează cu sesizarea specificului, a elementelor definitorii pentru omul nou. Explicativa reclamă însă aplicarea metodei istorice. La început a fost răbufnirea împotriva necerțată insuportabile. Partidul a organizat lupta, a înarmat masele cu noua concepție despre lume și viață, a educat pe oameni în procesul muncii, ajutându-i concret pe fiecare în parte. De la o nouă conștiință s-a trecut la un caracter nou. Depășirea în ordinea psihologică își are cauza în condițiile extreme, în viața socială. Hățâr este faptul că relațiile socialiste, obiective existente, au fost însușite, interiorizate și proiectate în viața fiecăruia ca relații psihice, ca atitudini. Acum punctul de plecare este în om, în subiect; acum, el are inițiativa, manifestări care modelează raporturile proprii socialismului. Și faptul cel mai important și semnificativ pentru etapa în care ne aflăm este acela că modul de a gândi, simți și acționa, generat de orîndu-

(Continuare în pag. 4 V-a)

VECINI CARE NU SE CUNOSC

Suitor și Ilba sint denumiri noi pe harta industrială a Maramureșului.

Inițierea acestor două exploatare, modernizarea și extinderea altora, precum și construcția importantului obiectiv al planului de 6 ani — Uzina centrală de preparare a minereurilor, asigură extracția și prepararea în numai 35 de zile a unei cantități de minereu echivalentă cu întreaga producție a anului 1938.

Calitatea minereului extras s-a îmbunătățit simțitor astfel că până acum în acest an diluția medie să fie de 20,3 la sută față de 26,9 la sută, indice realizat în anul 1959.

În instalațiile de preparare, de asemenea randamentele de extracție realizate la diferite categorii de metale sint între 1,5 și 8 la sută mai bune față de celea realizate în 1960.

Succesele înscrise pe grafice reflectă entuziasmul cu care minerii pregătesc astăzi realizările de mine. De la începutul anului și pînă în prezent, bazinele miner Maramureș a livrat economiei naționale o producție marfă de aproape 4 milioane lei.

Un aport deosebit la creșterea producției de minereuri neferoase își aduc și organizațiile U.T.C. care numără cîteva mii de tineri. Numai în exploatarea din raza orașului Baia Mare numărul acestora se ridică la aproape 3.000.

În brigăzi ca cele conduse de tinerii Victor Mureșan de la Săsar, Gherghel Augustin de la Herja și altele se evidențiază luna de lună.

Menținerea tinerilor în rîndul frunțășilor se dorește buni precipieri în profesionale, precipieri în minuirea mașinilor și utilajelor cu care sint înzestrate locurile de muncă.

Calificarea tinerilor și perfecționarea cunoștințelor profesionale se înscrie ca obiectiv principal în activitatea multor organizații U.T.C. Pînă acum pe locul întâi în această importantă acțiune se situează comitetul U.T.C. al Exploatarei

miniere Săsar (secretar Marin Apostol). Aici, după consultarea șefilor de echipă, brigăzi și maiștri, tinerii sint ajutați permanent să-și îmbogățească cunoștințele de specialitate.

Pe lângă cei 251 de tineri care au terminat cursurile de ridicare a calității alți 144 alături de tot alții muncitori cu experiența își completează cunoștințele de minerit (extracție) preparare mecanică și lăcătușerie.

Și preocupările organizațiilor U.T.C. nu se opresc numai la aceste forme. Temele „Cine cunoaște mai bine meseria de miner”, „Care este cel mai bun preparator” etc. s-au bucurat de participarea unui număr mare de tineri.

În colaborare cu sindicatul au fost de asemenea organizate schimburi de experiență între brigăzi și mine. Cu acest prilej aveau loc discuții despre metodele cele mai bune aplicate la extracție și excavare, organizarea locului de muncă și alte probleme privind desfășurarea procesului de producție. Aceiași răspundere — spuneau tovarășii din conducerea Exploatarei miniere Săsar — trebuie să existe și pe mai departe. La cele aproape 11.000 tone extrase peste plan pînă în prezent, cele mai multe realizate de către minerii tineri, trebuie să adăugăm alte mii pînă la sfîrșitul anului și în acest fel să ne potrivim pașii cu producția anului viitor care este cu mult sporită.

Asemenea preocupări întîlnim și la organizațiile U.T.C. de la Exploatarea minieră Herja, una din unitățile frunțate de unde a fost lansată de altfel și chemarea la întrecere pe trust: „toate echipele cu planul zilnic depășit”.

Această experiență bună a fost de asemenea unu

V. MOINEAGU

(Continuare în pag. 4 V-a)

ÎN NUMĂRUL DE AZI :

Pag. a II-a (Știință)

Examenul de maturitate al electronicii
MICROMINIATURIZAREA

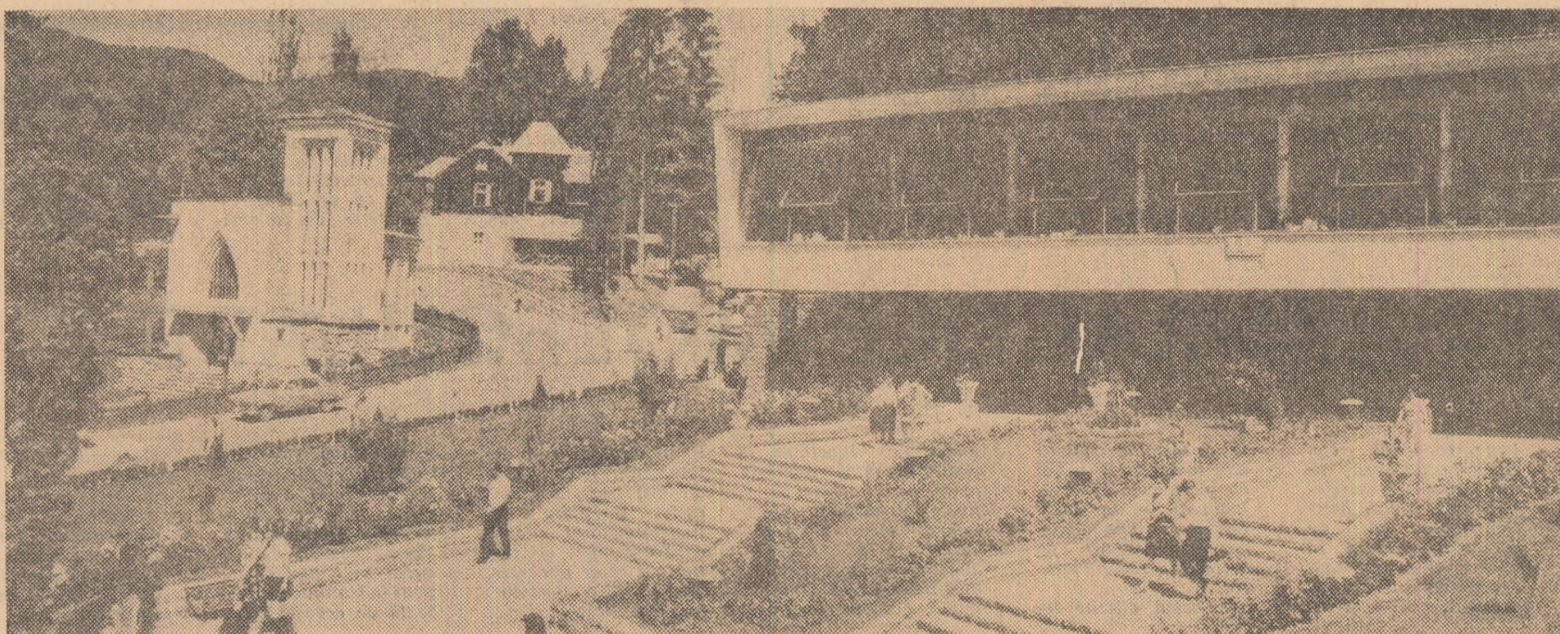
Pag. a III-a :

Ancheta noastră: CERINȚELE VIRSTEI ȘI VIAȚA ORGANIZAȚIEI U.T.C.

In pag. a IV-a :

Pamflete de Teodor Mazilu :
— Nu imitați automobilele
— Avertisment pentru un copil minune

Cu loaricele de montaj prin kilometri de peliculă
Repertoriul și „rulajul” actorilor
Leagănul Daciei în restaurare

Peisajul Sovatei — întregeste cu noi frumuseți arhitectonice

Foto: AGERPRES

Au cuvîntul „beneficiarii”

LA DEZBATEREA

NOASTRĂ :

„DE LA CAMIONUL TRAS CU SFOARA, LA CERCUL DE ELECTRONICĂ”

Pe lângă acum am aflat punctele de vedere ale unor tovarășii specialiști ori nespeciali, cărora diferite aspecte ale apropierii tinerii generații de problemele științei și tehnicii contemporane le stau, cum s-ar spune, la inimă. Ei au fost însă „oamenii mari” care privesc oarecum din afară și judecă lucrurile de pe poziția celor care cunosc și urmăresc un fenomen, care știu din proprie experiență ce este bine și ce este insuficient făcut. Dar nu s-a părut interesant să aflăm și părerea tinerilor înșiși, a celor care aspiră acum să devină specialiști, să pătrundă tainele științei, să minuiască tehnica cea mai avansată, să-și adauge noi descoperiri. Așadar,

ne-am adresat „beneficiarii”. Interlocutorii noștri au între 10 și 14 ani. Sint în vacanță, au fost în tabere la munte ori la mare, se joacă, citesc dar nici un moment nu și-au părăsit îndelelicirile „serioase”: construesc nave și avioane, „repara” sonerile din casă, sint la curent cu toate materialele noi folosite la ultimul bloc construit în cartier.

Dar mai bine să le dăm cuvîntul. Să începem cu Mircea Tulcescu. A trecut acum în clasa a VII-a a Școlii medii nr. 1 din Tecuci. Este un radioamator „în vîrstă”. Încă din clasa a III-a a început să frecventeze cercul de radio de la Casa pionierilor din localitate. Acum visează să-și construiască singur un aparat de radio.

— L-am rugat pe tătuc să-mi cumpere ce am nevoie pentru un aparat de radio cu galena. Cu

greu, pentru că nu se găsesc totdeauna în magazinele din orașul nostru piesele necesare, mi-am adunat unele din ele. Și costă cam scump: casa 68 de lei, condensatorul variabil 28 lei, bobina 5 lei, dioda 26 lei. Care nu s-ar putea găsi toate aceste piese la un loc, așa ca un joc frumos pentru noi, copii cărora ne place radioul? Poate că așa, într-un joc, vom găsi și explicații și nu va fi necesar să-l mai deranjez pe tătuc la tot pasul...

Mircea are dreptate. Adunate la un loc piesele, însoțite de scheme și îndrumări, ar crea copiii posibilitatea de a realiza pe de-a întregul, un lucru util și interesant.

Din orase diferite și de vîrstă diferite Minodora Nica și Marian Neta sint uniți de o pasiune comună: construcțiile. Minodora care a absolvit clasa a VI-a a

Școlii de 8 ani nr. 5 din Piatra Neamț nu-l cunoaște pe Marian pentru simplul motiv că acesta locuiește în orașul Brăila. Știu însă amîndoi că pentru a deveni constructori trebuie să cunoască bine desenul tehnic. Dar cum? Cereurile de desen (de la casele pionierilor, școlare, ale caselor de cultură) nu se ocupă decît de desenul artistic. Vor învăța firește la școală dar mai tîrziu în clasele mari.

— Mie mai îmi place să mă joc — declară Minodora. Dar pentru cei care vor să construiască nu se găsesc decît cuburi din care nu poți face decît castele. Or, eu vreau să construiesc locuințe care să semene cit de cit cu cele alte de frumoase care s-au construit în orașul nostru...

Marian este mai mare, nu-l mai interesează jocurile. El caută în literatură, în revistele de specia-

litate răspunsuri la întrebările care-l preocupă.

— Caut informații care să-mi îmbogățească cunoștințele în domeniul construcțiilor. Dar nu găsesc. Nici în „Scinteia pionierului” nici în reviste. Despre tehnica construcțiilor se vorbește foarte puțin deși pe copii îi atrage mult acest domeniu de activitate. Cred pentru că vîd la tot pasul construindu-se...

Lucmila Andrei este din Lucăcești. A absolvit clasa a VII-a de la o desăpărîtă o lume nouă, deosebit de atrăgătoare: chimia.

Vizitat și cetăție chimiei din regiune și a hotărît că nu există nîl domeniu de activitate mai interesant decît acesta. Ar vrea însă să deosească puțin curio-

MARIETA VIDRAȘCU

(Continuare în pag. 4 V-a)

De la 100 tone la 10 kg

Ce reprezintă — în contextul general al dezvoltării electronice — năzuința de a micșora într-adevărat aparatură electronică, încât montarea elementelor ei componente să devină posibilă doar sub obiectivul microscopului? Întruchipează care această luptă permanentă cu dimensiunile transpunerea pe plan științific a tendinței de a depăși mereu performanțele realizate?

— Este oare această tendință de a reduce dimensiunile și greutatea aparatelor electronice o noutate a zilelor noastre?

— Dacă termenii de miniaturizare și microminiaturizare sunt folosiți foarte des în ultimii cîțiva ani, în schimb această tendință este cu mult mai veche, ea manifestîndu-se chiar de la începutul filozofiei fără fir, mai înainte ca în lumea științifică să se vorbească despre radio sau electronică.

De-a lungul deceniilor s-au obținut — pe această linie — numeroase realizări. Unele privesc, de pildă, miniaturizarea pieselor componente ale aparatului de radio. Cînd — în urmă cu 40 de ani — a fost inițiat un concurs internațional pentru înfăptuirea unui aparat de radio portabil, la acea vreme s-au prezentat și doi români — frații Koteschweller. Aparatul construit de ei a fost premiat la New York și Paris.

Trebuie subliniat însă că, timp îndelungat, miniaturizarea și microminiaturizarea aparatelor electronice nu a fost o preocupare permanentă — avînd un caracter organizat — a oamenilor de specialitate. Bineînțeles, despre microminiaturizare nu a putut fi vor-

bit decît atunci cînd necesitățile practice au impus rezolvarea rapidă a acestei probleme.

— Care anume necesități au pus pe tapet această problemă?

— Este vorba — în principal — despre două mari obiective care au împins înainte considerabil, de zece ani încoace, cercetările în domeniul microelectronicii.

Primum, este legat de rezolvarea unor probleme ridicate de cercetarea de către om a spațiului cosmic. Sateliții sau navele cosmice sînt înzestrate cu o aparatură electronică numeroasă, complexă și variată. În acest caz, micșorarea dimensiunilor și a greutății aparatelor este o condiție esențială pentru zbor, deoarece fiecare kilogram de încărcătură în plus impune mărirea considerabilă a cantității de combustibil pe care trebuie să-l transporte racheta.

Cel de al doilea factor care a stimulat cercetările în microelectronica îl reprezintă necesitatea perfecționării continue a calculatoarelor electronice. Cuprinzînd mii și mii de tuburi electronice și sute de mii de piese variate, aceste calculatoare — realizate cu mijloace „clasice” — au ajuns să ocupe suprafețe de zeci de metri pătrați și să cîntărească zeci de tone. Uneori, a fost necesar să li se afețete chiar clădiri speciale. Or, microminiaturizarea a permis o reducere considerabilă a acestor dimensiuni. Iată și

un exemplu semnificativ: construirea unui calculator electronic avînd o viteză de 20 000 operații pe secundă, cuprinzînd cîteva zeci de mii de microelemente într-un spațiu de 10 dmp și cîntărind doar cîteva kilograme.

— Se rezumă avantajele microminiaturizării la reducerea mărimii și a greutății aparatelor electronice?

— Nu!

Deși inițial microminiaturizarea a ur-

Interviu cu prof. univ. MIHAI DRĂGĂNESCU

decan al Facultății de electronică și telecomunicații din Institutul politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej”

mărit un astfel de scop, realizările obținute au evidențiat asemenea însușiri ale aparatelor electronice de acest tip, care pun în umbră pe cele legate de reducerea dimensiunilor și a greutății lor. Să enumerăm cîteva dintre ele.

O calitate de preț a aparatelor microminiaturizate este reprezentată de creșterea considerabilă a siguranței lor în funcționare. În comparație cu ele, aparatele „clasice” au o siguranță cu mult mai redusă, se defectează ușor, necesită o întreținere costisitoare.

Să luăm un exemplu edificator: un circuit cu tranzistoare. Acesta este alcătuit dintr-un tranzistor și 5—6 piese legate de el. Fiecare element în parte trebuie să aibă o siguranță în funcționare foarte ridicată. Mai interven, apoi, și sudurile dintre elementele sale componente care — din punct de vedere al siguranței în funcționare, al posibilității de defectare — pun aceleași probleme ca și piesele separate. Deci, în acest caz, siguranța în funcționare depinde de foarte mulți parametri. Dacă unul singur se defectează, tot circuitul este scos din funcțiune.

În schimb, microcircuitul este o singură piesă care îndeplinește rolul tuturor pieselor amintite. Siguranța în funcționare se reduce aici la cea a unei singure piese. Dacă microcircuitul este realizat cu tehnica tranzistorilor, siguranța sa în funcționare este similară cu a a-

paraturii convenționale.

— Ce loc ocupă microelectronica în preocupările științifice și de învățămînt din țara noastră?

Trebuie — în primul rînd — să subliniez că, în țara noastră, ca o consecință a traducerii în viață a hotărîrilor partidului, industria electronică a început să capete un profil propriu, datorită dezvoltării industriei producătoare de echipamente electronice. Cel de al IX-lea Congres al P.C.R. a trasat noi și importante sarcini în ceea ce privește dezvoltarea pe mai departe a industriei electronice. Aș evidenția — în acest sens — una din prevederile de bază ale noului cincinal: cea referitoare la lărgirea bazei de materii prime pentru industrie. Importanța pentru electronică a acestei prevederi iese limpede în evidență dacă ne gîndim că dezvoltarea industriei electronice depinde — în momentul de față — de materia primă pe care i-o pune la dispoziție industria chimică.

Avînd o bază materială în continuă creștere, preocupările legate de microelectronica ocupă astăzi — în ansamblul

cercetărilor, un loc a cărui greutate specifică este în continuă creștere.

Un colectiv de specialiști de la laboratorul de cercetări al Întreprinderii de Piese radio și semiconductoare (I.P.R.S.-Băneasa) se ocupă cu studiul unor tehnici ce stau la baza realizării circuitelor microelectronice: creșterea de straturi epitaxiale de semiconductoare, dezvoltarea tehnicii planare în domeniul tranzistoarelor.

Între lucrările teoretice efectuate la Institutul politehnic „Gheorghe Gheorghiu-Dej” merită a fi subliniate, cele ce au dus la elaborarea de propuneri de circuite inductive pentru aparatele microminiaturizate, problemă extrem de dificilă pentru microelectroniciști.

Reprezentînd noul în electronică, microminiaturizarea presupune — și în ceea ce privește învățămîntul superior — o pregătire cu mult mai complexă a studenților decît cea de pînă acum. Este necesar ca inginerul electronist modern să capete, pe lângă pregătirea sa „tradițională”, un volum însemnat de cunoștințe de fizică a solidului, chimie fizică, metalurgie sau teoria sistemelor. Se poate spune că — în linii generale — actualii absolvenți ai Facultății de electronică și telecomunicații posedă astfel de cunoștințe deși, evident, mai sînt numeroase îmbunătățiri ce pot și vor fi aduse pentru ridicarea pregătirii lor pe un plan superior.

Există deci la noi și preocupări și posibilități largi de abordare cu succes — pe toate planurile — a fecondului domeniu al microelectronicii. Și se poate afirma că, dacă el va fi „atacat” cu aceeași concentrare de forțe ca și aparatele sector al tranzistoarelor, în care realizările noastre se situează la nivelul tehnicii mondiale, atunci și pe acest tîrm al noului în electronică vor fi obținute succese asemănătoare.

Examenul de maturitate al electronicii

MICROMINIATURIZAREA

SENS ȘI METAFORĂ

Ne-am obișnuit să asociem „microminiaturizarea” — consecințelor ei cele mai evidente și imediat utilizabile.

Așteptăm, de la o zi la alta, apariția unor radio-receptoare de dimensiunile unui zar și nu ne-ar surprinde deloc (unii au citit și prospectele) unor televizoare de mărimea unor ceasuri de mînd... Spiritul practic al omului modern — chiar și al inginerului aflat în „pură” specialitate caută să „traducă” importanța fenomenului în limbajul avantajelor lui. Este justificat și legitim.

Microminiaturizarea, însă cel puțin ca metaforă, e înainte de toate un drum, o soluție, o condiție și o perspectivă „spre”... Și explică această intrerupere a formulării: automatizarea (cu toate implicațiile ei), mașinile cibernetice de volum mic, puțn costisitoare și, implicit, multilateral folosibile, laserele — cu seria înfîntă de consecințe în tehnologiile moderne, radiocomunicațiile, chiar și cele cosmice, așteptau încă din momentul inițial al profilării lor la orizontul marilor descoperiri, această soluție. O soluție îngăduindu-ne „dezlănțuirea” (în accepție minimă largă utilizare) datorită reducerii dimensiunilor și greutății lor specifice. Paradoxal, poate, cucerirea spațiului cosmic, a necunoscutelor și nebănuțelor galaxii — această fantastică spori — a dimensiunii cunoașterii — avea nevoie de microcircuit.

Dar microminiaturizarea înseamnă într-un anumit sens și o întoarcere la natură, la dimensiunile și complexitatea celulelor nevroase.

Microminiaturizarea, cel puțin ca idee ne apropiem și „imaginează” setelor de particule elementare a căror importanță (și dialectică) încercăm cu nesfîrșite eforturi să pătrundem, și evident, s-o putem stăpîni.

Microminiaturizarea, mi se va replica, diferă totuși esențial de specificul fenomenelor microstructurii. Diferă poate... Dar ceea ce le unește — și aici ne-am propus să ajungem — rămîne efortul continuu al minții omenești, de a pătrunde în adîncul tainelor naturii. Și în ceea ce privește pătrunderea, microminiaturizarea se dovedește încă o dată, un drum, o modalitate, o soluție.

Ideile amintite, firește „plutesc” în aer de mult — ele aparțin acestui fenomenal moment de eferescență științifică și chiar dacă ele vor părea uneori hazardate, „literarizate”, metafizice, prin forța lor de seducție, vor solicita încredința, investigația, pasiunea pentru cunoaștere. Și vor solicita sfîrșitul cîștig imaginativ, fantazie, visarea, ceea ce din nou este hotărîtor.

DOREL DORIAN

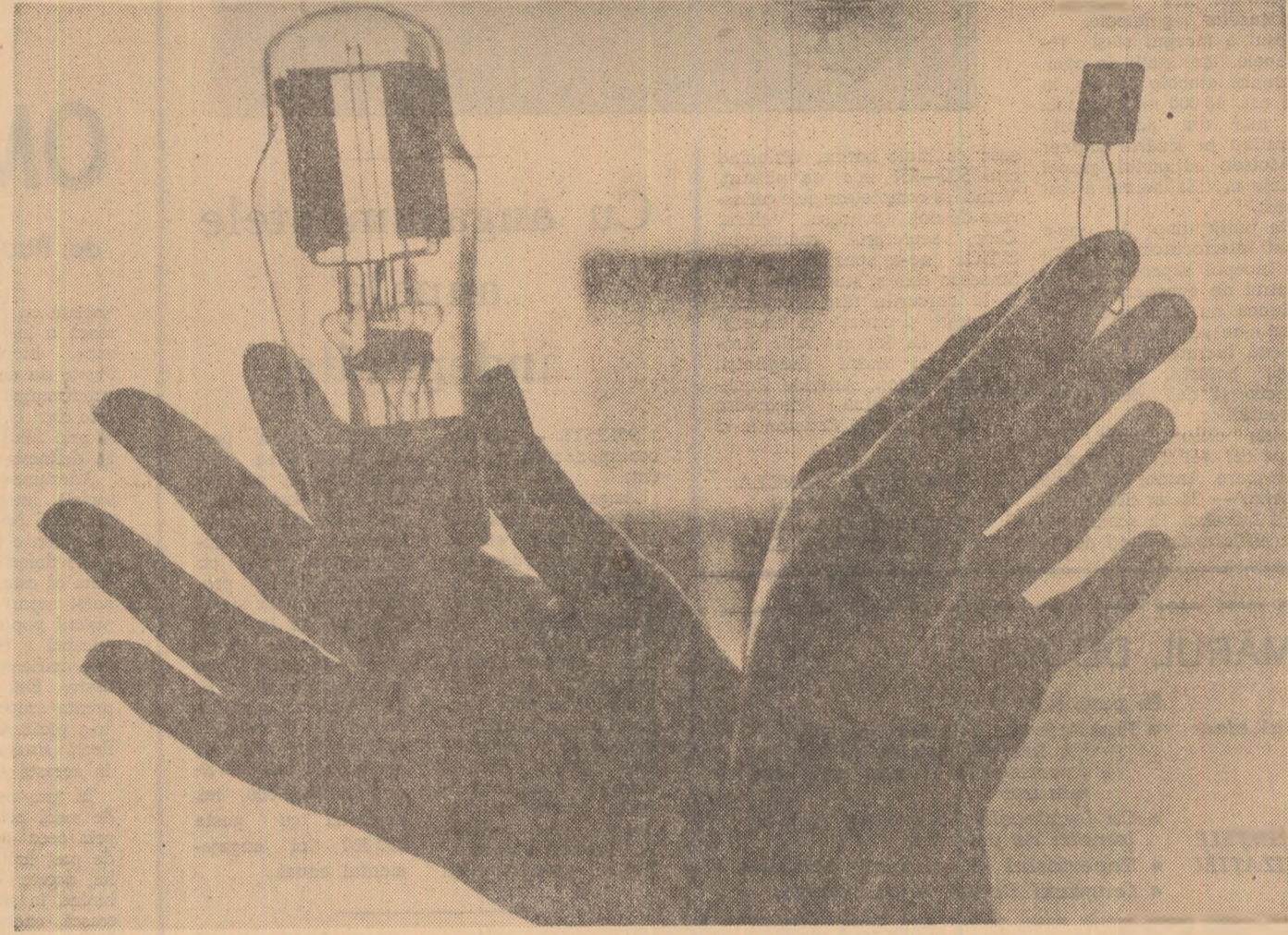

Foto: I. CUCU

Car va fi evoluția viitoare a microminiaturizării? Specialiștii sînt de părere că — într-un viitor apropiat — microelectronica va intra în etapa ei „moleculare”. Dacă această apreciere sugerează necunoscutul numai apropierea de tainele micului întinim, ea reprezintă pentru microelectroniciști o perspectivă pe deplin realizabilă.

Ce va aduce electronica moleculară microminiaturizării?

Nu numai o nouă scădere considerabilă a dimensiunilor și noi performanțe de ordin calitativ aparaturii electronice, ci și un nou mod de abordare a unor probleme a că-

ror rezolvare a devine tradițională. Electronica moleculară va face ca în sîmț circuitului integrat să nu se mai poată distinge separat asemenea microelemente ca rezistor

semnează în practică o asemenea tehnică la scară apropiată de microcosmos, să ne imaginăm care ar fi perspectivele unui redresor — piesă existentă în toate aparaturile

nomene fizice, o porțiune foarte mică dintr-un material semiconductor este „prelucrată” în așa fel încît fiecare mic redresor — piesă existentă în toate aparaturile

încalzește cealaltă porțiune a semiconductorului care, jucid rolul unui termoelemente grupate în serie, produce curent continuu. Iată cum acest procedeu simplifică ex-

Pentru a înțelege mai bine ce poate însemna pentru electronică trecerea pe scară industrială la dispozitive moleculare, să vedem cum ar arăta o instalație de telem-

Fabricată cu elemente „clasice”, întreaga instalație cuprinde 16 piese, cam tot atîtea suduri, o cupă un volum de 100 ccm, cîntărește cîteva zeci de grame

culară operează aici transformări miraculoase: numărul elementelor componente (incluzîndu-se aici și sudurile) se reduce la trei, greutatea la 0,02 grame, iar puterea consumată aceluși ea. Bineînțeles că acestor performanțe li se vor adăuga astfel de însușiri importante ca reducerea considerabilă a prețului de cost sau creșterea — nu mai puțin impresionantă — a siguranței în funcționare. Accentuăm asupra termenului de viitor, întrucît pînă la pătrunderea pe scară industrială a electronicii moleculare mai sînt multe dificultăți de învins.

Urmăzînd operația de „fixare” a elementelor pe „postamente” și, în final, controlarea lor minuțioasă — control care presupune un sir întreg de operații — după ce ele au fost definitiv încheiate.

Si dacă subliniem faptul că aceasta este doar una din tehnicile folosite în microminiaturizare, că microelectronica cunoaște și — mai ales — va cunoaște în viitor metode de lucru și mai complicate încă, înfrunind procese variate de natură fizică, chimică sau tinînd de domeniul metalurgiei, atunci avem o imagine aproximativă asupra problemelor dificile care urmează a fi rezolvate și pe mai departe de către specialiști.

A. S.

MIRACOLE MOLECULARE

tenie, capacități etc. Anumite fenomene fizice „asociate” circuitului vor realiza funcțiunea necesară pe care o îndeplinesc în mod obișnuit componentele amintite. Pentru a arăta ce în-

tele folosind tuburi electronice. O astfel de piesă cuprinde — îmbinate — un transformator, o bobină de soc, condensatori de filtraj și tubul redresor. Folosind diferite le-

anumită funcțiune. Astfel, curentul alternativ, care sosește, ajunge într-un mic termostaț semiconductor, care îndeplinește funcțiunea de rezistență, incluzîndu-se în continuare, această căldură

traordinar procesul de fabricație, încluzînd să nu mai fie necesare astfel de piese ca transformatorul sau condensatorii de filtraj, a căror realizare presupune o tehnologie complicată.

sură a luminii — care supraveghează iluminarea unui anumit sector, transmitînd la distanță informațiile, lucru deosebit de necesar în anumite ramuri industriale — realizată pe această cale.

și consumă 5 W. În cazul folosirii tranzistoarelor, numărul componentelor se reduce, greutatea ajunge la cîteva grame, iar puterea consumată scade la 0,75 W. În sfîrșit, electronica mole-

de un număr și mai mare de microelemente pe unitatea de volum. Numărul posibil se ridică la 10 000—100 000 de componente pe cmc.

Apare astfel încă un mijloc important prin care pot fi reduse dimensiunile și greutatea aparatelor electronice. Cu ajutorul acestei tehnici s-a realizat — de pildă — un amplificator muzical complet (de la bornele microfonului, la cele ale difuzorului) avînd o putere de ieșire de 5 W, într-o piesă monocristalină de forma și dimensiunile unei monede de 25 de bani, sau o decadă numărătoare avînd o mărime comparabilă cu cea a unui băț de chitrit.

Trecînd la realizarea circuitelor integrate — fie de tip pelicular, fie de tip monolitic — cu ajutorul fasciculelor de electroni sau ioni, se poate spera în creșterea cu încă 1—2 ordine de mărime a densității de piese pe centimetru cub.

UN IDEAL TEHNIC: DENSITATEA „CREIERULUI”

Conf. univ. ing. ROMAN STERE

Dacă ne gîndim fie și numai la posibilitatea realizării unor dimensiuni, din ce în ce mai reduse, ale pieselor sau circuitelor alcătuintînd aparatele electronice-microminiaturizate — al cărui volum, este, el însuși, extrem de redus în comparație cu aparatură „clasică” — atunci devine clar faptul că fabricarea lor presupune o tehnologie foarte performantă. Cu această pîtrundem într-un domeniu foarte important al microelectronicii, cel ce se referă la principalele metode de ajutorul cărora este înfăptuită microminiaturizarea.

Un prim pas pe această cale l-a reprezentat obținerea micro-modulului, în urmă cu doar opt ani. Pentru cei care-l privesc micromodulul prezintă aspectul unei secțiuni subțiri dintr-o bucișcă de zahăr. Pe o astfel de felie sînt asamblate piese separate, însă avînd o formă comună. În general, densitatea acestor piese nu depășește aici cifra de zece pînă la o sută pe centimetru cub, ceea ce, în linii mari, satisface necesitățile impuse de construirea aparatelor de telecomunicații. Însă, pentru realizarea calculatoarelor electronice de

mare capacitate este de dorit o densitate și mai mare. Pentru a ne da mai bine seama de posibilitățile pe care le oferă micro-modulul microelectronicii să ne imaginăm — în domeniul telecomunicațiilor — un stilou radio-receptor, care a și fost, de altfel construit, din care vințuț este ocupată de o antenă de ferită, iar cealaltă adăpostește aparatul propriu-zis.

Un pas înainte îl constituie realizarea circuitelor integrate. Aici, microelementele nu mai sînt separate între ele — ca în cazul micromodulului — în domeniul telecomunicațiilor — un stilou radio-receptor, care a și fost, de altfel construit, din care vințuț este ocupată de o antenă de ferită, iar cealaltă adăpostește aparatul propriu-zis.

Alături de circuitele solide bidimensionale — ale căror caracteristici au fost menționate, există și circuitele solide tridimensionale sau integrate monolitice. Diferența procedee tehnologice delicate dau posibilitatea realizării — în acest caz — a unui întreg circuit funcțional pe un singur bloc de semiconductor, de obicei din siliciu. În acest scop, anumite regiuni ale blocului semiconductor sînt astfel „tratate” încît să devină elemente active — cum ar fi tranzistoarele, altele pentru a deveni elemente nelinulare — ca diodele și, în sfîrșit, anumite porțiuni sînt transformate în rezistențe, capacități sau inductanțe. Contactele și montarea acestor piese se realizează numai sub microscop.

Asemenea circuite pot cuprin-

de un număr și mai mare de microelemente pe unitatea de volum. Numărul posibil se ridică la 10 000—100 000 de componente pe cmc.

Apare astfel încă un mijloc important prin care pot fi reduse dimensiunile și greutatea aparatelor electronice. Cu ajutorul acestei tehnici s-a realizat — de pildă — un amplificator muzical complet (de la bornele microfonului, la cele ale difuzorului) avînd o putere de ieșire de 5 W, într-o piesă monocristalină de forma și dimensiunile unei monede de 25 de bani, sau o decadă numărătoare avînd o mărime comparabilă cu cea a unui băț de chitrit.

Trecînd la realizarea circuitelor integrate — fie de tip pelicular, fie de tip monolitic — cu ajutorul fasciculelor de electroni sau ioni, se poate spera în creșterea cu încă 1—2 ordine de mărime a densității de piese pe centimetru cub.

Insă avantajele nu se reduc numai la micșorarea dimensiunilor și greutății aparatelor. Aceste aparate au — totodată — un consum de putere simțitor redus și o siguranță de funcționare cu mult mai mare deoarece — în cazul acestor circuite — nu mai intervin lipiturii sau suduri între materiale diferite, care determină întotdeauna defecțiuni.

Realizarea unor circuite solide care să aibă drept elemente componente moleculele.

ȘTIINȚĂ

Nu imitați automobilele...

Da, nu vă mirați, și nu vă îngroziți. Cei care se vor modern și chiar din cale afară de moderni — peste măsură de moderni — moderni într-un hăl fără hal — vor să imite în relațiile dintre oameni automobilul — și mai ales — viteza lui. Există chiar o expresie în privința asta: „Trăim în secolul vitezei”.

Așa s-a pomenit automobilul ideal de viață pentru unii tineri moderni până peste cap. Desigur, automobilul n-are nici o vină în privința asta, noi cu toții îl stimăm pentru viteza lui.

...Așa a apărut viteza fulgerătoare în relațiile sentimentale... Repede, repede, cit mai repede... Din pricina vitezei eroii nici n-au timp să se vadă.

— Cred că am lubit-o mult, dar nici azi nu știu cum o chema. Dacă aș vedea-o pe stradă, n-aș recunoaște-o...

...Așa a apărut viteza în căsătorie. Record de viteză. Văzut, plăcut, adorat.

— Am văzut-o, mi-a plăcut, a doua zi am cerut-o de nevastă...

Există după cum știe, o freneză a vitezei. O viteză naște altă viteză. Viteza în căsătorie aduce, inevitabil, viteza în divorț.

— După trei zile, neînțelegeri...

Din pricina vitezei — totul devine simplu.

— A fost foarte simplu. Eu l-am explicat, ea a înțeles. Într-o oră și-a făcut bagajele. Despărțirea rapidă — aduce consolare rapidă.

— A doua zi m-am îndrăgostit de altă ființă...

Până și caracterizarea iubitei se simplifică.

— Înaltă, drăguță... inteligentă.

Biografia iubitei comprimată la maximum.

— A mai fost măritată odată cu un inginer...

Din pricina vitezei — toate disturile sunt reduse la strictul necesar. Strictul necesar: ațuia tot și nimic mai mult.

— Nu mă mîngia în timpul mesei. Sint foarte grăbit. Nu te bucura cînd mă vezi întîmplător pe stradă. N-are nici un rost. Fiecare gest de tandrețe trebuie să-și aibă scopul lui bine precizat.

Amieți cunosc și ei deastere vitezei.

— N-are nici un rost să le trimitem o telegramă de felicitare. De ce să ne formalizăm?

Din pricina vitezei și a modernității dovezile de cădătură umană par inutile, anacronice.

— Ce rost are să-i vizităm în noua locuință? Știu doar că finem la ei și că îl prețuim?... De ce să ne formalizăm?

Din pricina vitezei timpul își schimbă conținutul. Există timp pentru pălăvrăgeală, nu există timp pentru lucrurile importante.

— Nu mi-am vizitat mama de aproape doi ani... O, da-că-ăș avea timp. Dacă aș avea un avion aș zbura deasupra casei ei și aș săruta-o...

Viteza face ravagi și în înțelegerea culturii. Devine și ea la rîndul ei rapidă și definitivă.

— Cîtit Tolstoi. Bunice!

— Am ascultat Bach. Merge.

Viteza duce și la o fermitate stupidă. Cum nu mai are timp de nuanțe, singura soluție e să creadă în ceea ce spune.

— Cîtit Baudelaire. Cu desăvîrșire neinteresant...

Din pricina vitezei n-are timp să-și revizuiască ideile. A eris odată o idee greșită, moare cu ea în brațe.

Evenimentele tragice sint și ele simțitor reduse. Viteza exclude nuanțele și aducerile amînte.

— A murit Victor. Păcat... Era un cadru didactic valoros... Nu furați automobilului viteza...

Lăsați automobilului viteza.

— În împrejurări de acestea viteza nu stă bine...

O asemenea viteză e înșelătoare; nici măcar nu duce departe...

Avertisment pentru un copil minune

Copiii minune nu sint chiar așa o raritate. Au fost și or să mai fie. La 9 ani Mozart era deja celebru...

Cunosc și eu un asemenea copil minune, ce e drept ceva mai mîrisor, are aproape 16 ani. Nu e nici pianist, nici fotbalist de prim rang, nici matematician precoce, cu toate acestea se bucură de aureola unui copil minune.

— În ce constă minunea?

Minunea, mai bine n-ar mai fi, constă în ceva foarte trist. Minune, minune... minunea minunilor.

— În primul rînd copilul minune renunță la mîna lui doilota și copilăroasă să-și caute o mîna de om bătrîn, trecut prin multe. După ce-și face rost de o asemenea mîna, copilul minune iese în oraș. La cei 16 ani ai săi, copilul minune se instalează blazat în lăța barului. Sîe să devină complice cu barmanul și marea lui plăcere e să fie considerat unul din obisnușii localului. Cînd barmanul îl recunoaște, se simte cineva. A rămas corijent la doua maineri, dar privea barmanul și îl alungă toate suferințele.

Saltul glorios, cum a văzut el într-un film.

— Salve...

— Și inventează chiar și o suferință numai și numai să-și justifice alcoolul.

— Azi nu mă simt în apele mele... Aș bea ceva tare.

Se ajucă plicisit într-un scaun, cum a văzut el în alt film.

Scribit și competent, comandă.

— Un whisky cu gheață... Nu uita, sîionul separat. Te rog.

E foarte mîndru că știe să comande barmanului. Mai ales, cînd spune „cu sîionul separat” e în al noulea cer de fericire.

La cei 16 ani ai lui neîmplinții are chiar și amîntri.

— Nu mai beau coniac, nu-mi mai place...

— Cînd a avut timp la 16 ani să bea coniac, să nu mai bea coniac, e gret de spus.

Apoi tumează. Tot scribit, tumează.

E fericit că tumează cu aer scribit. E convins că dacă a învațat să strivească nervos micul de țigăru, nu mai are nimic de învîtat.

După asta copilul minune cere o calea minune. Cînd face comanda simte că renaște, că e cineva. Marea lui satisfacție e să poată rețina ceva.

— I-a învîtat. Eu am cerut o calea scurtă, eu mi bea decit câteva scurte...

Cînd apate un alt copil minune, îl invită plicisit să ia loc. Dialogul e foarte sumar.

— La loc bătrîne, tu ce bei?

Doi copii minune, două pliciseli minune.

Bineînțeles copilul minune are pîrînși minune, tată e foarte mîndru și numai să-și justifice alcoolul.

— Nici nu vă închipuiți dum-neavoastră cit ține la băutura băiatul meu... Bem cot la cot.

La copil minune, barman minune. Barmanul e foarte poli-

cos. Clientul e client. Ii cere copilul să-i aducă whisky cu gheață, îi aduce whisky cu gheață. Planul e plan.

Totuși în această împrejurare barmanul ar putea să incalce morala comercială și să-i spună copilului minune:

— Ia mai du-te băiețu acasă, ia mai du-te băiețu și citește ceva, ia mai du-te băiețu și bale mîngea...

Nu. Barmanul minune e foar-

Duminică la Mangalia

Cu foarfecele de montaj prin kilometri de peliculă

S-a calculat că din lungimea peliculei consumate în cei 70 de ani de existență a cinematografului s-ar putea încon-jura Pămîntul pe la Ecuator și tot ar mai rămîne ceva.

Filmotecele lumii păstrează o bună parte din cele mai remarcabile realizări ale celei de-a șaptea arte. De film se leagă numele de glorie și rezonanță ale unor regiuni, actori și operatori de imagine. Multimea istoriilor consacrate filmului le-au închinat pagini de binemeritat elogiu. Ne propunem și noi să dăm spre lumina tiparului nume și glorie ale ecranului, unele din ele de mult apuse, dar care asemenea strălucirii stelei demult pierite ne luminează încă.

O dată pe săptămîină, în această pagină, vă veți întîlni cu cei de al căror nume se leagă un moment sau altul al numeroaselor salturi săvîrșite în creșterea cinematografului de la vîrșul pantalonilor scurți pînă la maturitatea absolută a filmului contemporan.

Paris, 28 decembrie 1895. Pe bulevardul Capucinelor, pietoni grăbiți abia au vreme să privească afixul uriaș, colorat în maniere picturii lui Lautrec, a cărui inscripție este cu totul de neînțeles: „Cinematograf Lumière”. Desenul afixului reprezintă o mulțime nerăbdătoare să pătrundă pe usa îngustă a Grand café-ului de pe bulevardul Capucinelor nr. 14.

(Autorul desenului a anticipat după cum se vede actualele cozi de la cinematografe). Mulțimea pestriță a bulevardului e grăbită însă. Se apleacă Anul

În tabăra de la Homorod, pionierii petrec în mod instructiv și plăcut o parte din vacanță. Iată-i vizionînd cu interes un spectacol al teatrului de păpuși (sus) și pornînd într-o excursie (dreapta)

Foto: AGERPRES

REPERTORIUL ȘI „RULAJUL” ACTORILOR

Despre criteriile care stau la baza alcătuirii repertoriului am avut recent o discuție cu tovarășul Ion Coman, directorul Teatrului de stat din Piatra Neamț.

— Alcătuirea repertoriului este cel mai greu lucru pe care îl are de făcut un teatru, sau mai exact este cel mai greu pentru noi, ne spune tovarășul director Ion Coman.

Pomînd de la realitatea că scena este un instrument educațional, criteriile de selecție, în mod firesc, converg spre realizarea acestui deziderat major al instituției de cultură care este teatrul. Orasul nostru are un public nou, majoritatea covîrșitoare sînt tineri. Teatrul nostru, încă de la început, și-a propus să creeze acestor generații noi un simț estetic deosebit, să ajute la formarea binului gust.

Timînd cont de acest public nou am încercat de la început alcătuirea unui repertoriu în perspectivă legat de creșterea publicului, de necesitățile sale spirituale. Repertoriul fiecărei stagiuni ar fi trebuit să se integreze organic celui în perspectivă. Spun ar pentru că nu s-a realizat întotdeauna.

Ne-am ales cîteva teme pe care am căutat să le ilustrăm cît mai bine cu piese a căror valoare să nu comporte discuții.

— De exemplu?

— Fericirea personală, raportul om-societate în lumea noastră și în societatea capitalistă.

Nu întîmplător prima stagiune a cuprins „Băiatul din banca a doua” de Alecu Popovici și „Secunda 55” de Dorel Dorian, apoi pe parcurs „Domisoara Nastasia” de C. M. Zamfirescu, „Orfeu în infern”, de Tennessee Williams, ajungînd la „Turnul Eiffel” de Ecaterina Oproiu.

— La alcătuirea repertoriului trebuie să se țină seama deci de nivelul publicului, de gustul său.

— În primul rînd.

— De ce altceva trebuie să se mai țină cont?

De echipa de care dispui. Aparent asta ar fi o treabă, hai să-i spunem de cultură. Spun aparent pentru că vrăjitor să fii nu te poți descurca în această țesătură infernală care este echipa. Vorbeso despre echipa de la acest teatru. Ne propunem, de exem-

De vorbă cu Ion Coman

directorul Teatrului de stat din Piatra Neamț

plu, să jucăm în stagiunea aceasta o piesă. Ne gîndim și pînă la urmă ajungem la concluzia că se poate. Avem doi actori talentați pentru cele două roluri principale. Punem piesa, repetăm, premiera în decembrie. Să presupunem că are succes. O jucăm pînă la sfîrșitul stagiunii de 20 de ori. Rezistă. Ne gîndim să o lăsăm pentru stagiunea următoare. Publicul insistă. Și noi nu o putem include în viitorul repertoriu. Cei doi actori dau concurs la teatrele bucureștene, în majoritatea cazurilor reușesc, și iată-ne în imposibilitate de a mai face ceva. Ca să nu mai spun că ne-am gîndit să-i distribuim în stagiunile următoare

ca unul, doi, dar ce fac ceilalți? Cîți actori de talent se îngroapă în ani de figurăție numai pentru a juca la București? E vorba deci despre stagiul obligator de trei ani. Există o lege privitoare la acest stagi; profesorii, medicii o respectă, spre marelor lor avantaj. De ce au actorii statut aparte? Făcîndu-și stagiul într-un teatru nu au decît de cîștigat din toate punctele de vedere: profesional, etic etc.

Și aici un alt aspect: vine proaspătul absolvent cu un apetit de roluri mari de te întrebă dacă nu cumva în toți anii de facultate și-a făcut o listă cu numele rolurilor pe care să le atace. „Sînt actor de dramă, sînt actor de tragedie, sînt actor de comedie”, își spun de pe piedestalul unor genii. Să nu mai discutăm falsitatea unor asemenea pretenții. Toți vor să joace roluri principale, neîntînd cont că în unele piese pot juca, în altele nu, pentru că nu se poate să joci numai roluri principale sau, pentru motivul că nu toate rolurile te se potrivesc. „Nu-i nimic, spun ei, plec în alt teatru, acolo o să mă ia de proaspăt și o să-mi dea roluri principale”. Degeaba îi explici că se distruge un spectacol în care joacă colegi de ai săi, că pentru acest spectacol s-a muncit, s-au cheltuit bani, că etica elementară te obligă să fii tu, să fii întreg. Și dă demisia și pleacă. „Am dreptul să-mi dau demisia? Am! Atunci?”

Și iată-i cu o subredă înțelegere a fenomenului artistic dispărînd înainte de a fi spus două vorbe cum trebuie. Nu vreau să se înțeleagă că toți tinerii actori care vin în teatru fac așa. Dar cazurile există. Și iată cum an de an căutăm soluții, ne preocupăm gîndul că cutare pleacă și ne bucurăm dacă nu reușesc la concurs (să fie bine înțeles cum ne putem bucura).

Iată o problemă esențială — nu singura — care nu vine în întîmpinarea dorinței noastre de a aborda un repertoriu întotdeauna complet și a-l ridica la sensurile pe care le are.

N. ADAM

Numărate sint vestigiile trecutului care vorbesc despre îndelungata istorie a poporului nostru, despre bogata viață spirituală și materială a locuitorilor de pe aceste meleaguri din cele mai îndepărtate timpuri. O bună parte din aceste vestii se află pe teritoriul actualii regiuni Hunedoara — vechiul „Leagăn al Daciei”. Dovedind grija pentru păstrarea acestor mărturii ale trecutului, în regiunea Hunedoara se desfășoară lucrări importante de restaurare și reconstruire a unora din cele mai vechi monumente. Obiectivul principal îl constituie renumitele cetăți dacice și romane, în special cele din Munții Orăștiei. Nu de mult au luat sfîrșit lucrările de amenajare a cetății de la Costești. Pentru protejarea zidurilor ei s-a construit un acoperiș de asbest pe suport de metal. A fost restaurată, de asemenea, vechea capitală a Daciei libere de sub Burebista și Decabal — Sarmizegetusa — de la Grădiștea de Munte. Alte două cetăți, Bîldaru și Piatra Roșie, vin să întregescă complexul dacic din Munții Orăștiei. Dintre cetățile care aveau menirea să apere capitala de năvălirile altor popoare enumerăm pe cele de la Bănița (Petrușeni), Căpîlna (Sebeș) și Craiova (Alba Iulia) recent dezvelite.

O mențiune deosebită merită în această privință Muzeul regional din Deva, a cărui activitate de cercetare, depistare și scoatere la iveală a vechilor monumente este cît se poate de fructuoasă. Anul trecut muzeul a dezvelit așezările întîrîte de la Cîmpuri — Surduc și Ardeu la care se lucrează și în prezent — deosebit de importante din punct de vedere istoric. Prima — situată pe valea Mureșului — este întîiul document în favoarea ipotezei (devenită, astăzi, adevăr) că dacii se întindeau și către Banat, iar a doua — cea de la Ardeu — aflată pe traseul care leagă cetățile din Munții Orăștiei de centrul minier Zlatna (drumul pe care trec și astăzi marșii) — dovedește atenția pe care dacia o acordau acestui centru minier, existent încă de pe vremea aceea.

O descoperire extrem de prețioasă este cimitirul dacic de la Cincș-Hunedoara (al șaselea în țară). El datează din perioada romană (alături de ceramica romană oficială s-a găsit aici și ceramica da-

Leagănul Daciei în restaurare

ciă) fiind încă un document care atestă continuitatea elementului băștină în timpul stăpînirii romane.

Dintre restaurările din epoca romană amintim Ulpiu Traiana, cu capitala Daciei romane — Sarmizegetusa, recunoscută prin cele trei elemente specifice: amfiteatrul, forul roman și Palatul Augustarilor. În acest an încep lucrările de consolidare și restaurare a amfiteatrului.

Epoca feudală — mai apropiată de timpul nostru — și-a lăsat o amprentă mult mai puternică. Restaurarea monumentelor din această perioadă, numeroase și variate ca stil, constituie obiectul unei preocupări aparte. Dintre acestea cităm: cetatea jără-nească de la Cîlnic, datînd din sec. XIV—XV și biserica din Demus, raionul Hafeș, unul din cele mai vechi monumente românești de arhitectură, care păstrează motive ornamentale ale arhitecturii românești din sec. XIII. Dintre un plan de restaurare face parte și castelul Huniazilor de la Hunedoara (sec. XV) la care s-au amenajat deja sala cavalerilor, capela și coridoarele.

Din inițiativă locală încep în acest an lucrările de consolidare a cetății Devei (sec. XIII) și a altor monumente arhitectonice datînd din secolul XV.

ION ANDREI

P.S. Intre Hunedoara și Ghelari, la Căprioara, se află unul din strămoșii furnalelor de astăzi, peste care, în decursul unui veac și jumătate, s-a așternut praful fabulos al legendei. Deși a funcționat pînă tîrziu (1918) construcția s-a deteriorat nepermis de mult. (Au fost demontate cele două fouri care suflau aer în furnal, s-a dărîmat podul pe care se făcea încălcarea, ca și acoperișul de țigle). Dar construcția propriu-zisă a furnalului se află încă în picioare. Credem, de aceea, că n-ar trebui lăsată la voia întîmplării, supusă tuturor intemperțiilor, ci restaurată, ca o dovadă a activității siderurgice cunoscută pe aceste meleaguri (cu multă vreme înainte în jurul anului 1750 la Toplița a fost construit un asemenea furnal care nu s-a păstrat însă) — ca serbind, totodată, și drept termen de comparație cu grandioasele realizări ale timpului nostru.

Și poate în perspectivă amenajarea unui muzeu care să ogîndească evoluția milenară a siderurgiei hunedorene n-ar fi lipsită de interes.

I. A.

Foarte puțini sint curioși ce se hotărăso să consemneze cu proprii lor ochi născerea unei arte noi. Și totuși, 35 de trecători au coborît cele 20 de trepte ale subsolului în care se afla „Salonul indian” al cafenelei și au fost martorii celei dintîi proiectii cinematografice din lume. Primul film al proiectiei „Iesirea din uzinele Lumiere din Dijon” a făcut senzație. O poartă se dă la o parte făcînd loc unei mulțimi. Oamenii vorbesc, se apropie de aparat, (fără să știe că sint subiectul unui moment istoric). Planul general al uzinei se îngustează fără ca operatorul să se cadru”. Al doilea film „Sosirea unui tren în gară” îi face pe puținii spectatori să tresară în fotolii, ba pe unii chiar să fugă din sală. Un tren adevărat venea spre ei, învîluit într-un abur uros. Apropierea trenului de obiectivul aparatului realizează din nou o frumoasă demonstrație a „montajului în cadru”, pomînd de la planul general pînă la prim planul unui țărăn provenșal. În plus, se realizează efectul unui modern travelling invers, prin apropierea trepată a vagoanelor. Dacă la aceasta mai adăugăm și comedia „Stropitorul realizat pe baza unei povestiri oarecare. Trebuie să recunoaștem că în liniile sale fundamentale filmul era născut. Și totuși, ni-meni nu-și dădea seama de valoarea sa, nici măcar inventoriul său care îl socoteau o atracție eternea hună pentru amatorii de curiozități din bîlciuri.

Din 1895 pînă la ora cînd apar aceste rînduri n-au trecut decît 70 de ani. Sint rezgiori de cinema care sint mai bătrîni decît însăși cinematograful. Această artă atît de tînră s-a născut și a crescut sub ochii unei singure generații, într-un ritm demn de hamele populare în care Făt-Frumos crește într-un an cit alții în zece.

În următorul articol vom vorbi despre Georgés Meliès, creatorul spectacolului cinematografic, primul vrăjitor al acestei pasionante povesti adevărate care este cinematograful.

ATANASIE TOMA

SE NĂȘTEA O ARTĂ

miște, căci oamenii apropiindu-se intră în planuri apropiate și avem deja ceea ce va numi mai tîrziu Eisenstein „montajul în stropit”, universul cinematografic este de-acum creat aproape în întregime: filmul documentar realizat pe viu și filmul jucat.

Nou, iar trecătorii sint atrași mai degrabă de vitrinile și rafturile marilor magazine, pentru alegerea tradiționalelor cadouri.

Tradiționala întrecere a tinerilor matematicieni, mecanicieni, fizicieni și chimiști din facultățile tehnice, economice și facultățile de matematică, fizică și chimie ale universităților și institutelor pedagogice de 3 ani se află la IX-a ediție. Peste 500 de studenți, premiați ai concursurilor care s-au desfășurat în lunile aprilie-mai în cadrul institutelor de învățământ superior, și-au dat întâlnire la București. Ieri după amiază s-au desfășurat primele probe scrise — la care s-au prezentat concurenții din secțiile fizică și chimie. Azi dimineața au intrat în concurs matematicienii și mecanicienii. Iată ce ne-au declarat organizatorii concursului:

IULIU FEJEȘ — vicepreședinte al U.A.S.R.:

— **Concursul** — care este organizat de Societatea de matematică, fizică și chimie și Comitetul Executiv al U. A. S. R., cu sprijinul Ministerului Învățământului — se desfășoară între 27 și 29 august. Va fi, sperăm, o întrecere vie, disputată, care va prilejui afirmarea unor noi elemente talentate în domeniile matematicii, mecanicii, fizicii și chimiei. Speranțele noastre sînt îndreptățite de nivelul ridicat la care s-a desfășurat etapa precedentă a concursului.

A IX-A EDIȚIE A UNEI TRADIȚII STUDENTEȘTI

Faza pe țară
a concursului
de matematică,
mecanică,
fizică și chimie

Conf. univ. TIBERIU ROMAN — secretar general al Societății de matematică din Republica Socialistă România:

— La faza republicană a concursului sînt reprezentate aproape toate institutele de învățământ superior din țară (regretăm că institutele pedagogice de 3 ani din Timișoara și Baia Mare ne-au comunicat că nu vor participa la concurs, motivând că nu pot spera la un loc frumos). De remarcat varietatea tematică a concursului: se vor da probleme din programa analitică a institutelor politice, a institutelor de științe economice, a universităților și institutelor pedagogice de 3 ani. Întîlnirea va fi directă — ne îndreptățim să facem această afirmație deoarece valoarea ridicată a participanților. De câștigat vor avea, în primul rînd, matematica, mecanica, fizica și chimia — științe care în țara noastră se bucură de bogate tradiții.

Încheiem aici zburdările noastre despre cea de-a IX-a ediție a concursului de matematică, mecanică, fizică și chimie al studenților. După festivitatea de premiere (se vor acorda peste 80 de premii), vom reveni cu relatări despre cele trei zile de concurs.

A. VASILESCU

Pină la sfîrșitul anului alte 4000 noi săli de clasă

În toamna acestui an, mii de copii vor învăța în noi săli de clasă.

În Capitală, școlarii vor primi în folosință în noile cartiere Hereni, Balta Albă și Drumul Ta-

bereni noi localități însumînd aproape 200 săli de clasă. Pînă la sfîrșitul anului, spațiul școlar se va extinde în întreaga țară cu alte 4000 noi săli de clasă.

(Agerpres)

INFORMAȚIE

Ministrul afacerilor culturale al Danemarcei, Hans Solvhoj, care a făcut o vizită în România la invitația Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă, a părăsit vineri Bucureștiul. Oaspetele a fost salutat la aeroport de Pompliu Macovei, președintele Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă, și Eduard Mezinescu, adjunct al ministrului afacerilor externe. Era prezent Viggo Christensen, înscărunțat cu afaceri ad-interim al Danemarcei în țara noastră.

(Agerpres)

La întreprinderea „Metalul roșu” din Cluj, inginerul Dorin Trîmbițaș și proiectantul Iulian Ghinculov examinează macheta unui utilaj pentru industria textilă

Foto: AGERPRES

A fi om nou

(Urmare din pag. 1)

rea socialistă, a devenit firesc, a intrat în natura omului.

Condițiile educative ale socializării au creat pe scară largă caractere puternice, superioare. În contextul personalității omului nou, caracterul, sistemul de atitudini și semnificația morală, dobîndesc rolul de integrator și pentru capacități.

Devotamentul față de interesele generale, străduința pentru a dobîndi satisfacția unor contribuții de seamă la construirea lumii noi, determină eforturi importante pentru formarea de disponibilități active, de capacități variate. În vederea îndeplinirii scopului social, omul se pregătește, se construiește pe sine, iar capacitățile la care ajunge sînt puse în slujba aceluiași scop. Regimul nostru a creat condiții și a stimulat puternic formarea unor personalități cu resurse bogate. Sînt evidente generalizarea participării la viața politică și obștească și formarea gîndirii și priceperilor în acest domeniu. Există un consens moral care domină viața fiecăruia și în realizarea cărui sînt interesați toți. Educația, nu numai a noilor generații, ci și a adulților constituie o preocupare unanimă. Contientizarea în dezvoltarea economiei naționale a dus la o generalizare a preocupărilor pentru problemele economice și a capacității de a gîndi pe această linie.

În țara noastră, tehnica fiind în atenția generală, a prilejuit și formarea unor capacități tehnice demne de admirație. Sistemul muncii este larg răspîndit și științei și a trezirii la viață a neînrîmate posibilități

de creație științifică. Progrese însemnate s-au făcut în ce privește răspîndirea culturii, stimularea în masă a talentelor artistice, realizarea tot alt de largă a educației fizice. Cu alte cuvinte socialismul pune bazele dezvoltării multilaterale a personalității umane. Este o condiție necesară a mersului mai departe. Urmărirea tehnicii cele mai avansate cere aptitudinile tehnice în gîndirea științifică. Societatea unei înalte culturi poate fi construită numai de oameni cu plăcere. Deosebit de îmbucurătoare este deplasarea activă și entuziasmul către artă și cultură a tinerii generații. Din acest punct de vedere în ultimii ani s-au făcut progrese foarte mari. Nu este vorba însă numai de o necesitate socială, ci și de acțiunea unei legi psihologice. Personalitatea nu se poate ridica la un nivel înalt și a-merge la performanțe deosebite decît prin multilateralitate. O dovedește exemplul tuturor oamenilor de seamă din trecut și tot așa de bine o dovedește exemplul tuturor oamenilor înaintați din țara noastră. Unele observații făcute asupra a numeroși inovatori și fruntași în producție ne-au convins de faptul că o caracteristică generală a lor era dezvoltarea multilaterală. Atunci cînd se vorbește despre dezvoltarea multilaterală a muncitorului societății noastre socialiste trebuie avut în vedere un fenomen: principala lucră în contextul personalității omului nou este acela că el este în același timp producător și stîpn al forțelor de producție, al vieții. Numai în aceste condiții devine posibilă dezvoltarea multilaterală, care pe măsura dezvoltării socialiste și comuniste se va accentua ducînd la crearea unor personalități a căror bogăție și forță creatoare cu greu o putem prevedea. Dacă ar fi să așteptăm însă ca formarea pe mai departe a personalităților

să se producă de la sine am greși grav. În mod conștient și cu eforturi se construiesc nu numai marile edificii industriale ci și oamenii. Elogiul înfăptuirilor economice nu presupune absența analizei critice și a rezolvării lipsurilor. Tot așa elogii omului nou nu poate să ne refîcă de la aprecieri realiste, critice. Fenomenele negative întădăvăr sînt caracteristice masei, dar aceasta nu este un motiv pentru a fi neglijate și tratate sub tăcere. Există la unii tineri manifestări de practicisim, mentalitate ca totul li se cuvine, tendința de afirmare a originalității personale prin stridente mijloace externe. Și pentru că o caracteristică fermă tineretului este sinceritatea — lucrurile trebuie înfăptuite în toată gravitatea lor. Este și o datorie față de tînăra generație dotată cu multă cîtuțeanță și spirit critic.

În dezvoltarea muncii educative, o însemnată capitală are studiul stărilor de fapt prin diverse colective și chiar pe scară mai largă. Cercetările sociologice concrete și cele de psihologie socială sînt în această privință de neînlocuibile. Aceasta este însă numai o premiză. Mai departe trebuie rezolvate problemele ca atare. Dar unorii problemele nu sînt rezolvate în mod real, ci, aplicîndu-se măsuri de urgență se ajunge la blocarea și estomparea lor de moment. Experiența valoroasă a unor colective muncitorești pune în evidență roadele deosebite ale muncii educative desfășurate cu calm, perseverență și tact, în condițiile influențării colective și ale tratării directe, individuale.

Cred că o primă concluzie a dezbaterii inițiată de „Scinteia tineretului”, care are un caracter general, va trebui să fie o serie de analize concrete, de cazuri, situații, discuții pe teme restrînsse.

VECINI CARE NU SE CUNOSC

(Urmare din pag. 1)

organizațiilor U.T.C. amintite nu-și găsesc încă loc în subteranele de la Baia Sprie, Suior și Ilba, aflate la numai cîțiva kilometri. Cu toate că la Baia Sprie și la Ilba sînt tineri care nu reușesc să facă față sarcinilor de producție, fie necunoscînd suficient utilajele și agregate-

le cu care lucrează fie, așa cum s-a amintit în mai multe adunări generale, că nu se respectă disciplina de producție. În aceste exploataări miniere nu sînt finții la curent cu noutățile tehnice ce apar în legătură cu meseria lor. De altfel mai trebuie consemnat și faptul că multe din bibli-

tecele exploataților miniere sînt „sărace” în ce privește literatura tehnică de specialitate; multe din cărțile existente se referă la exploatarea carboniferă. În ce privește generalizarea experienței bune de la Săsar și Herja însăși comisia economică a Comitetului orașeneș Baia Mare al U.T.C. a făcut

foarte puțin. Chiar și biroul comitetului orașeneș s-a mulțumit să analizeze această stare de fapte, și stabilizează sarcini, dar care pînă în urmă a rămas consemnate în dosare la capitolul „Sarcini rezolvate”. Nu s-a urmărit de fiecare dată modul de îndeplinire a acestora. Organizațiile U.T.C. nu au

Probă scrisă la fizică. Emoțiile au dispărut; acum se caută soluții pentru rezolvări cât mai ingenioase

Foto: O. PLEGAN

Scinteia tineretului

Despre evoluția atletelor în „Cupa Europei”

Ediția inaugurată a „Cupei Europei” la atletism, a chemat la start alături de formații de prestigiu: U.R.S.S., R.D.G. și R.F.G., Polonia, Anglia, Franța — în componența cărora se aflau campioni olimpici și recordmenii ai lumii — și pe cei mai buni atleți români (la Constanța, fetele, iar la Zagreb, băieții).

Firesc, încercăm un gust amar pentru că în ambele confruntări aleștii noștri n-au reușit calificarea. De ce? Răspunsul este destul de dificil, căci după cum se știe acasă și mai ales în deplasare, sorții ne-au dat ca parteneri de întrecere echipe foarte bune.

Pe culoarele de zgură ale stadionului de la Constanța, atletele noastre au dobîndit 3 recorduri republicane (200 m, ștafeta 4x100 și săritura în lungime) și-au egalat recordul la 100 m. Iolanda Balas, Mihaela Penes, au evoluat la valoarea care le-a consacrat pe arena mondială. Mezzina echipei, Mihaela Penes, a în-

tinut pentru prima oară după Olimpiada de la Tokio, unde a cucerit medalia de aur, pe

PERFORMANȚE BUNE DAR... AM RATAT CALIFICAREA!

Elena Gorceakova, deținătoarea recordului mondial. Duelul acesta, mult așteptat de spectatori, de specialiștii prezenți la întreceri (și bineînțeles de Gorceakova) a avut darul să confirme valoarea atletei noastre.

Și Mihaela Penes confirmă: la numai 3 zile ea a reușit la Budapesta cea mai bună performanță mondială a anului: 59,22 m, cu care a cucerit

medalia de aur la aruncarea suliței la Jocurile Mondiale Universitare.

Clasamentul final al întrecerilor de la Constanța a calificat echipele U.R.S.S. și R.F.G. situate la egalitate de puncte (ordinea clasamentului fiind stabilită în funcție de locurile unu și doi ocupate de concurenți). Echipa noastră s-a

„Dacă reprezentativa României ar fi participat în seria de la Fontainebleu (Franța) ar fi putut cu siguranță să obțină calificarea în finală. Românele sînt mai bune decît atletele olandeze și chiar decît cele maghiare. Ele au dovedit o mare putere de luptă și au obținut cîteva performanțe de valoare mon-

aflat doar la 3,5 puncte mai puțin.

Echipele calificate sînt socotite printre cele mai bune din lume, și de aceea comportarea atletelor noastre apare meritorie. Așa cum s-au comportat recent, meritau calificarea în etapa finală a competiției. De altfel, delegatul Federației internaționale de atletism I. H. Moerman, care a asistat ca observator ne-a declarat:

„Dacă reprezentativa României ar fi participat în seria de la Fontainebleu (Franța) ar fi putut cu siguranță să obțină calificarea în finală. Românele sînt mai bune decît atletele olandeze și chiar decît cele maghiare. Ele au dovedit o mare putere de luptă și au obținut cîteva performanțe de valoare mon-

dială. În drumul lor către etapa finală a intervenit și un obstacol neprevăzut: absența din echipa U.R.S.S. a campionului olimpic Tamara și Irina Press, precum și a altor atlete. Același lucru s-a petrecut și în cazul atletelor germane care au participat în probele de disc, 100 m plat, 80 m g.m. pe care în mod normal în prezența atletelor amintite nu le-ar fi putut cîștiga. Și dacă nu ne-a fost dat să aplaudăm evoluția în fi-

Jocurile Mondiale Universitare

Sportivii români — 3 medali de aur, 4 de argint, 4 de bronz

Vineri, în ziua a 7-a a Jocurilor Mondiale Universitare de Vară de la Budapesta, tenismanul nostru nr. 1, Ion Țiriac, a cucerit medalia de aur în proba de simplu, în întrecind-l în finală cu 3-6; 6-3; 6-2; 6-2 pe jucătorul sovietic Tomas Lelus. Aceasta a fost cea de-a treia medalie de aur cîștigată de sportivii noștri la actuala ediție a Universiadei. O medalie de argint ne-a adus echipa feminină de volei. După ce cu o seară mai înainte învinsese cu 3-0 echipa R.S. Cehoslovacei, voleibalistele noastre au dispus cu 3-1 (13-15; 15-7; 15-0; 15-5) de echipa R.P. Bulgaria.

În întrecerile de atletism, foarte spectaculoasă a fost

proba feminină de săritură în lungime. Victoria a revenit atletei sovietice Șelkanova, cu 6,42 m, urmată de reprezentanta țării noastre Viorica Viscopeanu, cu 6,18 m, care a cucerit medalia de argint.

După 7 zile de întreceri sportivii români au cucerit pînă acum la Universiadă 3 medali de aur, 4 de argint și 4 de bronz.

La volei masculin, echipa țării noastre a dispus cu 3-0 de cea a Poloniei și s-a clasat pe locul 5. În competiția de baschet feminin, echipa Republicii Socialiste România a învins cu scorul de 90-35 echipa Libanului.

(Agerpres)

Au cuvîntul „beneficiarii”

(Urmare din pag. 1)

noștrilor pe care i le dă manualul și o poate face pentru că este o idee foarte bună: la chimie (de altfel și la celelalte discipline) media generală a fost 10. Și-a convins părinții să-i permită să-și amenajeze un mic laborator. Abia după asta au început necazurile.

— Am încercat să-mi adun cele necesare. Nu din Lucăcești, pentru că orașul nostru fiind mai mic nu are imaginație în care să se găsească asemenea produse. Dar cum auzeam că pleacă un cunoscut la Bacău, la Iași sau București mă înfîințam și eu cu lista: o lampă de spirit, cîteva erubete, niște substanțe simple... Degeaba. Asemenea produse nu se găsesc.

Din păcate nu putem s-o asigurăm pe Luidmila că are obligabilitate să-și amenajeze un mic laborator. Într-adevăr asemenea produse nu se găsesc. Oare ori fi ait de complicat pentru Ministerul Industriei Chimiei să încredințeze unei întreprinderi sarcina de a alcătui truse cu cele necesare unor laboratoare simple cu ajutorul cărora copiii să-și poată adînci cunoștințele cîmpătate în școală?

lui pentru perioada 1966-1970 se cer luate cele mai operative măsuri astfel ca încă de la începutul anului viitor procesul de producție să se desfășoare în condiții bune.

siguranței din casă. Părinții s-au dovedit înțelegători. Dar nu-l pot ajuta: avînd alte profesii, cunoștințele lor nu depășesc nivelul înlocuirii unei siguranțe.

Au căutat să-și asigure sculele necesare. Treabă complicată care le-a pricinuit multă alergătură. Au încercat să-și pună la dispoziție cărți și reviste care să se adreseze la nivelul lui de înțelegere, și care, mai ales, să-l pună în gardă împotriva accidentelor. Nu-au găsit. Atunci i-au interzis deocamdată orice activitate pînă cînd va avea cunoștințele necesare și s-au limitat să-l ducă la Hidrocentrala de la Bicaz. Băiatul a fost încîntat dar... — De ce nu găsim în nici o revistă destinată nouă sfaturi tehnice? Au vrea să știu cum se bobinează cum se izolează, așa cum a scris numeroase române și povestiri cu un bogat conținut educativ patriotic. „Valea Hoților” (1948); „Poarta Furtunilor” (1955); „Pămîntul zîmbului” (1962), precum și piesele de teatru „Focurile” (1945) — scrisă în colaborare cu Magda Isanos — și „Valea Albă” (1957) sînt creații valoroase pentru educarea tinerelor generații în spiritul dragostei de patrie.

Proza lui Eusebiu Camilar se caracterizează printr-o împletire originală a observației realiste și a cunoașterii oamenilor și locu-

Al XX-lea Congres Internațional Jubiliar al Apimondiei

Vineri au continuat lucrările celui de-al XX-lea Congres Internațional Jubiliar al Apimondiei. În cursul dimineții au fost prezentate rapoarte de sinteză privind probleme de patologie apicolă.

Au reținut atenția participanților noile rezultate ale activității specialiștilor desfășurate pentru folosirea antibioticilor în tratarea unor boli infecto-contagioase și influența acestora asupra florei micotice și bacteriene la albine. O altă problemă centrală care a polarizat majoritatea vorbitorilor a fost legată de prevenirea intoxicăției albinei și necesitatea preparării și folosirii unor insecticide selective în agricultură.

Unii participanți au expus observațiile lor practice asupra aplicării în producție a rezultatelor cercetărilor științifice. Referatele și cuvîntul participanților au subliniat succesele

deosebite ce se pot obține în combaterea bolilor la albine prin lărgirea colaborării dintre oamenii de știință și practicienii apicoluri din diferite țări.

S-au făcut propuneri pentru elaborarea de către comisiile de patologie ale Oficiului Internațional al Epizootiilor și Apimondiei a unui proiect de legislație apicolă internațională în scopul prilejului difuzării bolilor infecto-contagioase ale albinelor. Proiectul va urmări în primul rînd controlul sanitar al produselor apicole și urmează să fie prezentat Oficiului Internațional al Epizootiilor în vederea recomandării lui, după definitivarea țării membre.

În cursul după-amiezii a avut loc un simpozion de apiterapie. Rapoartele prezentate cu acest prilej și discuțiile au subliniat între altele rezultatele obținute prin folosirea în terapia medicale a unor produse apicole ca mierea, polenul, venitul de albi-

ne, propolisul și lăpșionul de matcă.

La simpozion s-au făcut recomandări pentru aprofundarea în continuare a cercetărilor științifice privind acțiunea specifică a produselor apicole în combaterea unor boli.

În sala Dalles a început vineri concursul de filme apicole organizat cu prilejul Congresului Apimondiei.

În prima zi au fost prezentate filmele „Lumea cerii” (Anglia) „Apicultura modernă”, „Cînd albinele se înfîlesc”, și „Descoperirea substanței de matcă” (Elveția).

În cursul țării noastre prezintă filmul tehnical „Delta, raiul albinelor”.

Concursul va dura trei zile. Filmele pot fi vizionate de public luni între orele 9-13.

(Agerpres)

● În plină clubului Dinamo din Capitală au continuat vineri campionatele republicane de natație. În proba de 100 m liber bărbai, Vl. Moraru a stabilit un nou record al țării cu timpul de 58", lată alte rezultate înregistrate: 400 m mixt bărbai D. Nagy 5'15"/10 (nou record); 200 m spate bărbai Vl. Serban 2'25"/10; 100 m liber femei I. Gheorghiu 1'05" (nou record); 200 m bras feminin Gica Manafu 3'02"/10.

Înlotirii americani invitați de federația de specialitate au evoluat în afara de concurs. Carl Robie a realizat la 400 m mixt timpul de 5'01"/10 iar Gerry Diley a parcurs 200 m spate în 2'21"/10. La 100 m liber Don Roth a fost cronometrat în 55"/10. Campionatele continuă astăzi de la ora 17.30.

● În cea de-a doua rundă a turneului internațional de șah de la Havana, Irakov a cîștigat la Jimenez, Robatsch la Cobo, Donner la Invsins pe Garcia, Său terminat remiză parțială. O'Kelly — Pletzh, Szabo — Cheller, Bilek — Pachmann, Holmov — Parma și Peres — Tringov. Campionul S.U.A., Robert Fischer (care transmite mîturile prin telex de la New York) și Smislov au întrecut partida lor la mătreața 40-a. Eisenar a cîștigat în 35 de mutări partida susținută în prima rundă cu Lehmann.

● Vineri, în ziua a 7-a a Jocurilor Mondiale Universitare de Vară de la Budapesta, tenismanul nostru nr. 1, Ion Țiriac, a cucerit medalia de aur în proba de simplu, în întrecind-l în finală cu 3-6; 6-3; 6-2; 6-2 pe jucătorul sovietic Tomas Lelus. Aceasta a fost cea de-a treia medalie de aur cîștigată de sportivii noștri la actuala ediție a Universiadei. O medalie de argint ne-a adus echipa feminină de volei. După ce cu o seară mai înainte învinsese cu 3-0 echipa R.S. Cehoslovacei, voleibalistele noastre au dispus cu 3-1 (13-15; 15-7; 15-0; 15-5) de echipa R.P. Bulgaria.

● Vineri, în ziua a 7-a a Jocurilor Mondiale Universitare de Vară de la Budapesta, tenismanul nostru nr. 1, Ion Țiriac, a cucerit medalia de aur în proba de simplu, în întrecind-l în finală cu 3-6; 6-3; 6-2; 6-2 pe jucătorul sovietic Tomas Lelus. Aceasta a fost cea de-a treia medalie de aur cîștigată de sportivii noștri la actuala ediție a Universiadei. O medalie de argint ne-a adus echipa feminină de volei. După ce cu o seară mai înainte învinsese cu 3-0 echipa R.S. Cehoslovacei, voleibalistele noastre au dispus cu 3-1 (13-15; 15-7; 15-0; 15-5) de echipa R.P. Bulgaria.

SILVIU DUMITRESCU
VASILE RANGA

EUSEBIU CAMILAR

A înecat din viață, în ziua de 27 august, după o grea suferință, scriitorul Eusebiu Camilar, reprezentant de frunte al literaturii noastre, membru corespondent al Academiei Republicii Socialiste România.

Eusebiu Camilar s-a născut la 7 octombrie 1910, în comuna Udești, regiunea Suceava, într-o familie de țărani săraci și a debutat la vîrsta de 16 ani, ca poet. Primul volum, intitulat „Chemairea cumpenilor”, cuprinzînd o parte din întîile sale creații poetice, a apărut în 1937.

Scriitorul a desfășurat o vastă activitate pe tîrîmul prozei, realizînd o serie de lucrări remarcabile, care și-au cucerit o largă popularitate. În volumele „Cordun” (1942), „Păpăduș Solobod” (1943) și „Avizuhă” (1945) sînt înfățișate tragedii ale satului de altădată sub efectul unor mari calamități naturale și sociale. Talentul viguros al scriitorului a cunoscut deplina lui afirmare în anii puterii populare. Eusebiu Camilar s-a numărat printre acei prozatori care au abordat temele actualității, dînd prin aceasta o contribuție însemnată noii orientări a literaturii noastre contemporane. „Negura” (vol. I — 1949, vol. II — 1950) evocă astfel în culori de frescă sumbră drama războiului nedrept în care poporul a fost trimis împotriva voinței lui, „Temelia” (1951) are meritul de a fi întîlul nostru roman despre transformarea socialistă a agriculturii. Îndrăgostit de trecutul legendar al poporului, de obiceiurile și datinele sale, de faptele lui de vitejie, Eusebiu Camilar a scris numeroase romane și povestiri cu un bogat conținut educativ patriotic. „Valea Hoților” (1948); „Poarta Furtunilor” (1955); „Pămîntul zîmbului” (1962), precum și piesele de teatru „Focurile” (1945) — scrisă în colaborare cu Magda Isanos — și „Valea Albă” (1957) sînt creații valoroase pentru educarea tinerelor generații în spiritul dragostei de patrie.

Proza lui Eusebiu Camilar se caracterizează printr-o împletire originală a observației realiste și a cunoașterii oamenilor și locu-

rilor natale cu proiecția fantastică, extrasă din tezaurul creației populare, din străvechii credințe și tradiții cu un puternic colorit național. Prin excelență povestitor, el a continuat și a îmbogățit creația noastră narativă, valorificînd literaturile populare și limbajul literar românesc în numeroase scrieri, de la romanul „Turnele” (1946) la „Cartea rozelelor” (1957) și „Noți unde-tene” (1960).

Calități deosebite de meșter al cuvîntului a dovedit și în admirabilele traduceri din mari scriitori ca Eschil, Aristofan, Ovidiu, Gogol, Pușkin, precum și din bogatul tezaur al literaturilor arabă, chineză, sanscrită.

Eusebiu Camilar, membru în Comitetul de conducere al Uniunii Scriitorilor și președinte al Fondului literar, a desfășurat o intensă activitate pe tîrîm cultural și obșteșc, însușeșit de înțelegerea și îndrumarea a tinerilor talente scriitoricești.

Pentru meritele sale literare i s-a decernat de două ori „Premiul de Stat”. Eusebiu Camilar a fost distins, de asemenea, cu numeroase ordine și medalii.

UNIUNEA SCRITORILOR DIN REPUBLICA
SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ACADEMIA REPUBLICII SOCIALISTE
ROMÂNIA

Inhumarea corpului neînsușit al scriitorului Eusebiu Camilar va avea loc în ziua de 29

august a.c. orele 16,00 la Cimitirul Bellu.

